

- 2) 5 zł za każdą tonę żużli paleniskowych, sprzedanych do wykorzystania w sposób określony w pkt 1 lit. a)—d),
- 3) 7 zł za każdą tonę pirytonośnych odpadów węglowych, sprzedanych do dalszej przeróbki,
- 4) 7 zł za każdą tonę ksyliłów, sprzedanych do dalszego gospodarczego wykorzystania,
- 5) 10% wartości sprzedanych surowców pozyskanych z popiołów lotnych i żużli paleniskowych (np. proszków magnetytowych, elporytu itp.),
- 6) 0,5 zł za każdą Gcal ciepła odpadowego, przekazanego odpłatnie do wykorzystania w przemyśle i rolnictwie (hodowla ryb, ogrodnictwo itp.),
- 7) 5 zł za każdą tonę odpadów paleniskowych ze składowisk, sprzedanych do wykorzystania w sposób określony w pkt 1 lit. a)—d).

§ 3. Przy naliczaniu funduszu premiowego nie uwzględnia się odpadów przemysłowych, przekazanych nieodpłatnie do nieprodukcyjnego wykorzystania.

§ 4. Fundusz premiowy dzieli się następująco:

- 1) 35% pozostaje do dyspozycji dostawcy,
- 2) 65% przekazuje się do dyspozycji przedsiębiorstwa (zakładu) wykorzystującego odpady przemysłowe, zwanego dalej „odbiorcą”, z tym że umowa między dostawcą a odbiorcą może — w wypadkach uzasadnionych warunkami techniczno-ekonomicznymi —

określić mniejszy udział odbiorcy na korzyść dostawcy.

§ 5. 1. Premia za gospodarcze wykorzystanie odpadów przemysłowych przysługuje pracownikom zatrudnionym przy organizowaniu wykorzystania, nadzorowaniu i wykonywaniu prac związanych z wykorzystaniem tych odpadów.

2. Zasady premiowania pracowników przedsiębiorstw dostawcy i odbiorcy określają zakładowe regulaminy premiowania zatwierdzone w obowiązującym trybie.

§ 6. Premie, o których mowa w uchwale, wypłaca się w trybie ustalonym dla premii i nagród płatnych poza planem funduszu płac oraz ze środków nie objętych tym funduszem, z tym że nie obciążają one limitu premii indywidualnych określonego dla tych premii i nagród.

§ 7. Dyrektorzy zjednoczeń i przedsiębiorstw (kombinatów) stosujących kompleksowe zasady systemu ekonomiczno-finansowego zapewnią — na mocy posiadanych uprawnień — wypłacanie ze środków dyspozycyjnego funduszu płac premii za wykorzystanie odpadów przemysłowych, z tym że cena sprzedaży tych odpadów ulega wówczas obniżeniu o 65% stawek wymienionych w § 2.

§ 8. Traci moc § 6 uchwały nr 71 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie zwiększenia produkcji cementu i oszczędnego nim gospodarowania.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Tejchma

153

UCHWAŁA Nr 141 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 lipca 1975 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w niektórych państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych i usługowych oraz nadzorujących je zjednoczeniach.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy uchwały dotyczą pracowników zatrudnionych w:

- 1) państwowych przedsiębiorstwach (zakładach) przemysłowych i innych jednostkach organizacyjnych objętych dotychczas zasadami wynagradzania stosowanymi w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych oraz z zastrzeżeniem § 2 w państwowych przedsiębiorstwach (zakładach) usługowych wykonujących usługi na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej,

- 2) centralach zjednoczeń (jednostkach równorzędnych) grupujących przedsiębiorstwa, o których mowa w pkt 1,

k którzy do dnia wejścia w życie niniejszej uchwały otrzymywali wynagrodzenie podlegające podatkowi od wynagrodzeń i składce na cele emerytalne.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3 przepisów uchwały nie stosuje się do pracowników wynagradzanych według odrębnych zasad, a w szczególności do:

- 1) pracowników transportu samochodowego,
- 2) pracowników straży pożarnej,

- 3) pracowników wyodrębnionych placówek socjalnych i kulturalno-oświatowych,
- 4) maszynistek zatrudnionych w halach maszyn,
- 5) pracowników straży przemysłowej,
- 6) uczniów odbywających naukę zawodu.

3. Do pracowników wymienionych w ust. 2 mają zastosowanie przepisy § 12.

§ 2. 1. W przedsiębiorstwach (zakładach) usługowych, wykonujących usługi na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej, zasady wynagradzania określone uchwałą mogą być wprowadzone, jeżeli wprowadzenie tych zasad nie obniży rentowności, mierzonej stosunkiem procentowym zysku do kosztu przerobu wykonanych usług, do poziomu niższego niż 10%.

2. W przedsiębiorstwach (zakładach) nie spełniających warunku określonego w ust. 1 zasady wynagradzania określone uchwałą mogą być wprowadzone na podstawie decyzji właściwego ministra nadzorującego przedsiębiorstwa, jeżeli poziom rentowności przedsiębiorstwa po wprowadzeniu tych zasad nie będzie niższy niż 5%.

3. W zakładach spółdzielni inwalidów zrzeszonych w Związku Spółdzielni Inwalidów zasady wynagradzania określone uchwałą mogą być wprowadzone mimo nie osiągnięcia poziomu rentowności określonego w ust. 1 i 2, pod warunkiem jednak rentownej działalności tych zakładów.

§ 3. Upoważnia się właściwych ministrów (kierowników urzędów centralnych) do ustalenia w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych, w drodze protokołów dodatkowych do układów zbiorowych pracy, szczegółowych zasad wynagradzania pracowników, o których mowa w § 1 ust. 1.

§ 4. Upoważnia się właściwych ministrów (kierowników urzędów centralnych), o których mowa w § 3, w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz w uzgodnieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych do ustalenia:

- 1) tabel godzinowych stawek zasadniczych dla robotników w wysokości od 6,20 zł do 17,00 zł,
- 2) tabeli miesięcznych stawek płac zasadniczych dla pracowników inżynieryjno-technicznych, ekonomicznych i administracyjno-biurowych w wysokości od 1.200 zł do 8.000 zł,
- 3) tabeli dodatków funkcyjnych dla pracowników zajmujących kierownicze stanowiska pracy w wysokości od 200 zł do 5.000 zł miesięcznie,
- 4) taryfikatorów kwalifikacyjnych pracowników.

§ 5. 1. Brygadziście kierującemu pracą brygady, pracującemu wspólnie z pozostałymi członkami brygady, przysługuje dodatek w wysokości 5%, 10% lub 15% godzinowej stawki płac, wynikającej z osobistego zaszeregowania.

2. Zasady przyznawania dodatków, o których mowa w ust. 1, określają właściwi ministrowie.

§ 6. Za czas pracy w porze nocnej przysługuje pracownikom dodatek w wysokości 15% stawki zaszeregowania osobistego pracownika.

§ 7. 1. Robotnikom zatrudnionym w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uciążliwych i niebezpiecznych przysługuje za każdą godzinę pracy w tych warunkach dodatek w wysokości:

- 0,50 zł dla I grupy szkodliwości lub uciążliwości,
- 0,75 zł dla II grupy szkodliwości lub uciążliwości,
- 1,00 zł dla III grupy szkodliwości lub uciążliwości.

2. Szczegółowe zasady przyznawania tych dodatków ustalone są w odrębnym trybie.

§ 8. 1. Robotnicy mogą otrzymywać premię za wykonanie zadań wyznaczonych przez dyrektora przedsiębiorstwa. Zasady premiowania powinny uwzględniać w szczególności wykonanie zadań zmierzających do:

- 1) osiągnięcia i przekroczenia zadań produkcyjnych,
- 2) osiągnięcia i przekroczenia założonej wydajności pracy,
- 3) dotrzymywania i poprawy parametrów jakości produkcji,
- 4) oszczędności surowców, materiałów i energii,
- 5) właściwego wykorzystania maszyn i urządzeń oraz skrócenia czasu trwania ich przestoju,
- 6) przyśpieszenia terminów opanowania nowych technologii i wytwarzania nowych wyrobów.

2. Wysokość ruchomej części płac (przy stosowaniu akordowo-premiejowej i czasowo-premiejowej formy płac powinna kształtować się przeciętnie w przedsiębiorstwie — przy wprowadzeniu niniejszych zasad — na poziomie do 15% płac zasadniczych robotników.

3. Szczegółowe zasady premiowania za wykonanie zadań, o których mowa w ust. 1, ustala dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu, jednostki organizacyjnej) w uzgodnieniu z radą zakładową.

§ 9. Pracownicy zajmujący kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy oraz pracownicy inżynieryjno-techniczni, ekonomiczni i administracyjno-biurowi premiowani są według zasad określonych w uchwale nr 298 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1972 r. w sprawie premiowania pracowników zajmujących kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy oraz innych pracowników inżynieryjno-technicznych, ekonomicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych oraz grupujących je zjednoczeniach (Monitor Polski z 1975 r. Nr 23, poz. 151).

§ 10. Upoważnia się dyrektorów przedsiębiorstw (zakładów i innych jednostek organizacyjnych), o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 1, do tworzenia, w ramach planowanego funduszu płac, funduszu nagród w wysokości do 0,5% planowanego osobowego funduszu płac do dyspozycji dyrektora z przeznaczeniem na nagrody dla pracowników za szczególne osiągnięcia w pracy.

§ 11. Wynagrodzenia zaliczane do osobowego funduszu płac pracowników objętych uchwałą wolne są od podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

§ 12. 1. Pracownicy w zamian za przysługujący im dotychczas deputat węglowy w naturze otrzymują ekwiwalent pieniężny.

2. Nowo przyjmowani pracownicy nabywają prawo do ekwiwalentu, o którym mowa w ust. 1, po przepracowaniu jednego roku.

§ 13. Pracownikom objętym niniejszą uchwałą:

- 1) nie przysługuje wyrównanie, o którym mowa w § 1 ust. 2 uchwały nr 162 Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1974 r. w sprawie podwyżki najniższych wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 26, poz. 154),
- 2) nie przysługują dodatki, o których mowa w § 2 uchwały wymienionej w pkt 1.

§ 14. 1. Upoważnia się właściwych ministrów do podwyższania w uzgodnieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych pracownikom stawek płac zasadniczych przy równoczesnym odpowiednim zmniejszeniu ruchomej części płac, w miarę wygospodarowania na ten cel odpowiednich środków przez wzrost efektywności pracy, jeśli wzrost ruchomej części płac umożliwi podwyższenie stawek płac zasadniczych co najmniej o 5%.

2. Zmiana struktury płac, o której mowa w ust. 1, może być wprowadzona w zakładach pracy po upływie dwóch lat od daty wprowadzenia zasad wynagradzania określonych uchwałą, jeżeli wzrost ruchomej części płac ma charakter stały i jest wynikiem zwiększenia wydajności pracy, poprawy organizacji i dyscypliny pracy.

§ 15. Zaleca się centralnym związkom spółdzielczym oraz organizacjom społecznym wprowadzenie w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz w uzgodnieniu z zarządem głównym właściwych branżowych związków zawodowych zasad wynagradzania określonych uchwałą w podległych jednostkach organizacyjnych.

§ 16. 1. Na pokrycie skutków finansowych związanych z wprowadzeniem w życie nowych zasad wynagradzania określonych uchwałą przeznaczają się w 1975 r. 350 mln zł netto.

2. Podziału kwoty, o której mowa w ust. 1, między poszczególne resorty dokona Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, z zaliczeniem na poczet kwot przydzielonych poszczególnym resortom środków uzyskanych w trybie określonym w uchwale nr 33 Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1974 r. w sprawie utworzenia zakładowych i branżowych funduszy regulacji płac (Monitor Polski Nr 6, poz. 40) oraz środków zgromadzonych na resortowych i wojewódzkich rezerwach funduszu płac zgodnie z przepisami § 2 uchwały nr 79 Rady Ministrów z dnia 2 maja 1975 r. w sprawie utworzenia międzyresortowej rezerwy funduszu płac.

§ 17. 1. Do pracowników objętych niniejszą uchwałą nie stosuje się przepisów:

- 1) § 2, 3, 4, 5 i 8 uchwały nr 400 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie zasad wynagradzania

radców prawnych i referentów prawnych zatrudnionych w przedsiębiorstwach państwowych, zjednoczeniach oraz w bankach państwowych (Monitor Polski Nr 94 poz. 438, z późniejszymi zmianami),

- 2) § 17 uchwały nr 268 Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1971 r. w sprawie generalnego realizatora inwestycji (Monitor Polski z 1971 r. Nr 59, poz. 392 i z 1973 r. Nr 53, poz. 298),
- 3) § 4 ust. 1—4 uchwały nr 43 Rady Ministrów z dnia 2 marca 1973 r. w sprawie zasad gospodarowania funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych oraz grupujących je zjednoczeniach (Monitor Polski Nr 12, poz. 70, z późniejszymi zmianami).

2. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 113 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1957 r. w sprawie wynagradzania pracowników umysłowych w przedsiębiorstwach przemysłowych nadzorowanych przez Ministra Przemysłu Ciężkiego, a objętych Układem Zbiorowym Pracy dla Przemysłu Metalowego, z późniejszymi zmianami,
- 2) uchwała nr 199 Rady Ministrów z dnia 30 maja 1957 r. w sprawie wynagradzania pracowników umysłowych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych, z późniejszymi zmianami,
- 3) uchwała nr 198 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. w sprawie wprowadzenia w przedsiębiorstwach państwowych specjalnych wynagrodzeń podstawowych dla pracowników pobierających uposażenie ryczałtowe (Monitor Polski Nr 48, poz. 279),
- 4) uchwała nr 353 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1959 r. w sprawie regulacji płac robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłu leśnego, zapalczanego i wikliniarskiego, podległych Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, z późniejszymi zmianami,
- 5) uchwała nr 21 Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1960 r. w sprawie reformy norm i płac w zakładach przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego, z późniejszymi zmianami,
- 6) uchwała nr 235 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia w przedsiębiorstwach resortu przemysłu ciężkiego robotników obsługujących unikalne maszyny i urządzenia oraz wykonujących trudne i odpowiedzialne roboty wymagające szczególnie wysokich kwalifikacji i dużego doświadczenia zawodowego,
- 7) uchwała nr 267 Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1961 r. w sprawie objęcia postanowieniami uchwały nr 21 Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1960 r. w sprawie reformy norm i płac w zakładach przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego nadzorowanych przez Ministra Przemysłu Ciężkiego — przedsiębiorstw przemysłu maszynowego, elektrotechnicznego i metalowego nadzorowanych przez inne resorty,
- 8) uchwała nr 198 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1962 r. w sprawie zmian w zasadach wynagradzania niektórych grup robotników i pracowników inżynieryjno-technicznych zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłu maszynowego,

- wynagradzanych według zasad Zbiorowego Układu Pracy dla przemysłu metalowego, z późniejszymi zmianami,
- 9) uchwała nr 132 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) grupujących państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe (Monitor Polski z 1967 r. Nr 21, poz. 100 z późniejszymi zmianami),
 - 10) uchwała nr 375 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 14 grudnia 1964 r. w sprawie regulacji płac robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach państwowego terenowego przemysłu torfowego,
 - 11) uchwała nr 20 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1965 r. w sprawie zasad wynagradzania robotników oraz zasad stosowania dodatków za wysługę lat w przedsiębiorstwach podległych nadzorowi Ministra Przemysłu Chemicznego, z późniejszymi zmianami,
 - 12) uchwała nr 63 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 24 marca 1965 r. w sprawie lepszego wykorzystania zdolności produkcyjnych odlewni i kuźni, zmian w zasadach wynagradzania pracowników zatrudnionych w tych wydziałach oraz eksperymentalnego zastosowania nowych mierników produkcji w niektórych odlewniach i kuźniach resortu Ministra Przemysłu Ciężkiego,
 - 13) uchwała nr 226 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1966 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w państwowych zakładach wykonujących usługi dla ludności,
 - 14) uchwała nr 280 Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1966 r. w sprawie poprawy organizacji pracy i warunków wynagradzania w komórkach kontroli technicznej przedsiębiorstw przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego, nadzorowanych przez Ministra Przemysłu Ciężkiego, z wyjątkiem przepisu § 3,
 - 15) uchwała nr 281 Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1966 r. w sprawie wprowadzenia dodatku do płac dla robotników za indywidualne i zespołowe wyniki pracy w zakresie dalszej poprawy jakości produkcji w przedsiębiorstwach przemysłu maszynowego, elektrotechnicznego nadzorowanych przez Ministra Przemysłu Ciężkiego,
 - 16) uchwała nr 310 Rady Ministrów z dnia 20 września 1966 r. w sprawie podwyższenia wynagrodzeń starszych mistrzów i mistrzów zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego, nadzorowanych przez Ministra Przemysłu Ciężkiego,
 - 17) uchwała nr 216 Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 1969 r. w sprawie zasad planowania zatrudnienia i funduszu płac oraz zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w kombinatach tworzonych w przemyśle i budownictwie, z późniejszymi zmianami,
 - 18) uchwała nr 56 Rady Ministrów z dnia 12 marca 1971 r. w sprawie zasad wynagradzania dyrektorów, zastępców dyrektorów i głównych księgowych przedsiębiorstw przemysłowych i budowlano-montażowych oraz nadzorujących je zjednoczeń, z późniejszymi zmianami.
- § 18. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *J. Tejchma*

154

ZARZĄDZENIE MINISTRA NAUKI, SZKOLNICTWA WYŻSZEGO I TECHNIKI

z dnia 31 lipca 1975 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wykazu jednostek (placówek) uprawnionych do nadawania stopni naukowych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz. U. z 1973 r. Nr 32, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 14 stycznia 1975 r. w sprawie wykazu jednostek (placówek) uprawnionych do nadawania stopni naukowych (Monitor Polski Nr 3, poz. 16) wprowadza się następujące zmiany:

1. W wykazie jednostek (placówek) uprawnionych do nadawania stopnia naukowego doktora, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia:

- 1) w części A. Jednostki organizacyjne szkół wyższych:
 - a) w pozycji I. Uniwersytety pod lp. 8 Uniwersytet Warszawski — Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki — dodaje się wyrazy:
 - w rubryce 2 — „Instytut Organizacji i Kierowania”,
 - w rubryce 4 — „doktora nauk o organizacji i zarządzaniu”,
 - b) w pozycji II. Politechniki, Akademia Górniczo-Hutnicza, Wojskowa Akademia Techniczna: